

МИШЕЛ БЮСИ

ТРИ
ЖИВОТА
СЕДМИЧНО

enthusiast

Пазете се от невидимите нишки...

МИШЕЛ БЮСИ

ТРИ
ЖИВОТА
СЕДМИЧНО

Превод от френски
Асен Чаушев

enthusiast

София, 2024

Michel Bussi
Trois vies par semaine

Copyright © Michel Bussi et Presses de la Cité, un département de Place des
Editeurs, 2023

Мишел Бюси
Три живота седмично
© Асен Чаушев, превод, 2024
© Яна Арзиропулос, дизайн на корицата, 2024
© Enthusiast – запазена марка на
„Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД, 2024
ISBN 978-619-164-578-7

Възползвам се от нощта, може би последната моя нощ, за да запиша тези финални думи.

Какво ще запомните от моята история, вие, които ще я изслушате?

Какво остава от нас, когато животът ни е стъпкан?

Ние не сме нищо друго освен същества от парцали и хартия.

Милана

Но вие, вие, които ме слушате, вие, които сте изпълнени с живот, имам тайна, която трябва да ви доверя.

Вие единствени можете да сложите последната точка на тази история.

Не вярвайте на нищо, което ще прочетете;

не вярвайте на нищо, което ще чуете;

пазете се от невидимите нишки;

не вярвайте на този (или тази), който дърпа конците.

ЧАСТ ПЪРВА
Нанес, Вику и Елеа

АЗ Е НЯКОЙ ДРУГ

Писмо на Артюр Рембо до Пол Дьомьони

Четвъртък, 14 септември 2023 г.

1

КАТЕЛ

*Панорамна тераса на Четиримата синове Емон,
Бони-сюр-Мьоз, департамент Арден*

Четирите скали над завоя на река Мьоз приличаха на четирима конници, препуснали върху галопиращи коне.

Е, поне така изглежда...

Ако питаха нея, капитан Кател Марел виждаше в четирите шистови блока само сиви камънаци, издигащи се превзето на двеста метра над тъмната и уморена река, виеща се лениво между Франция и Белгия. Планински пейзаж от Ардените, сякаш сам прокобил поразилото го бедствие, над който лееше сълзи студен септемврийски дъжд.

„Тук началото на учебната година – мислеше капитанът – е досущ като края на домашна отпуска и връщане в затвора.“ А като че ли проливният дъжд върху притиснатите между скалистите брегове меандри на Мьоз не стигаше, или десетте градуса, преди още лятото да е свършило, нито пък, че оная лицемерка Сандра Миел току-що беше издействала да я преместят в Касис, но на всичко отгоре сега и този труп ѝ се беше стоварил на главата.

На главата ѝ, но в момента – в ръцете на колегите ѝ, за да бъде точна. Беше оставила на младоците Уил и Мех-

ги грижата да прекрачат парапета на монументалната статуя на Четиримата синове Емон и да слязат двайсет метра по-долу, за да огледат жертвата отблизо. Наведени над трупа, те ѝ подвикваха какво са видели, а тя стоеше тук и ги слушаше, изправена, скована като самоубийца върху платформата на терасата.

– Чувате ли ни, капитане?

Кател се заговори да кимне с глава под качулката на канаката си.

– Няма съмнение, прескочил е от другата страна или са го бутнали, както и да е, бил е там, където сте вие, преди да се хвърли. Дърветата са го задържали, иначе щеше да се озове чак долу, на велосипедната алея покрай реката. Представете ли си, по времето, когато децата отиват на училище и всички хлапета въртят педалите с раничка на гърба?

Да, Кател си представяше... Този тип не може ли да скочи малко по-нататък, при белгийците, от скалата Баяр в Динан, или от замъка „Кревкьор“ – право в Мьоз? Щяха да намерят трупа му след два месеца. С малко късмет дотогава тя щеше да си е подала оставката. Или и тя да е скочила... някъде, където няма да намерят трупа ѝ, за да не отваря работа на колегите, които и без това имат грижи в излишък.

– Открих самоличността му, капитане. Документите му бяха у него, Рено Дювал. Роден съвсем наблизо, в Шарлевил-Мезиер преди... четиресет и шест години. Искате ли още подробности?

Кател отново поклати глава. „Много би ми харесало, Уил. Едно прощално писмо би било чудесно! В което този Рено Дювал обяснява, че е скочил съвсем доброволно, за да са сигурни, че никои не му е помогнал.“

Дъждът продължаваше да шиба лицето, устата и очите на капитана. Канките се стичаха по ъгловатото ѝ лице. Кател отмести под качулката гарвановия кичур, увиснал като перде пред очите ѝ. Отново мислеше за Сандра. Тази невзрачна деловодителка в търговския съд в Шарлевил беше

чакала да гоїде краят на август и тогава да ѝ съобщи, че я местят на брега на Средиземно море, че всичко е свършено, че не е вече тѣй сигурна, че не харесва мъжете. „А мен питаш ли – искаше да ѝ отвърне Кател. – Какво си мислиш? Че първо тебе съм избрала, моя прекрасна Сандра! Че не съм пробвала с мъже преди теб? Не се получи! Липса на съвместимост! Впрочем беше по-лесно да спиш, отколкото да живееш с тях. Ако и с жените е същото, какво ми остава? Да осиновя котка?“

Кател отново се съсредоточи върху декора, който я обикаляше. Местността Четиримата синове Емон се състоеше главно от стрѣмен хълм, който се извисяваше над меандъра при Бони-сюр-Мьоз. Място за разходки с малък горски парк, широка поляна за пикници или концерти през лятото, четири огромни скали за катерачите, път, водещ до панорамната тераса, и масивната статуя в прослава на най-известната местна легенда: Четиримата синове Емон.

Капитанът се наведе над предпазната преграда.

– Качвайте се, момчета. Ще оставим съдебните лекари да си поиграт на Спайдърмен, много ще им хареса.

Двамата жангармеристи, пазещи равновесие върху мокрите скали, не чакаха втора покана. Кател се възползва от паузата за кратка равносметка. Човекът явно се беше самоубил снощи. Такива работи често ставаха в областта. Хора, бягащи за здраве, бяха сигнализирали още в 6 часа сутринта. Кукувици, които стават преди изгрев-слънце, за да тичат, и в слабостта си стигаха дотам да се самоизтезават, преодолявайки двеста метра разлика във височината между Бони-сюр-Мьоз и четирите канари. Мазохисти!

„Мазо-шисти“ – беше уточнил заместникът ѝ Жереми Бонело, много горд от шегата си.

Лейтенант Бонело се изкачваше към терасата с бързи крачки. Кател се възхити на сутрешната му решителност. Жереми беше трийсетгодишен шегобиец, който не униваше от нищо. Беше местно момче, напълно убеден, че

Мъоз не струва по-малко от Дунав, че Ардените са равностойни на Приморските Алпи и че Херцогският площад в Шарлевил-Мезуер не пада по-долу от площада пред Двореца на дожите във Венеция; човек, който канеше на барбекю всяка година целия взвод, за да празнуват годишнината от сватбата му, и който съумяваше да се измъкне от церемонията по откриването на учебната година на гръцеричката си Зое само с едно: „Мама и ти ще ми разкажете всичко довечера, приятен ден, скъпи мои“. Беше съвършеният и предан заместник, който, изглежда, се забавляваше от всяка рязка промяна в настроението на началничката си, сякаш изпитваше злорадство да преизграва с контраста между тях, за да е готов за ролята си, ако някой ден скимне на някого да направи телевизионен сериал, вдъхновен от техния тандем.

– Кател, имам добра новина. Знам как нашият човек се е качил дотук.

Лейтенант Бонело беше единственият от взвода, който се обръщаше към нея на малко име.

– Ще ме последвате ли, Кател?

За щастие, продължаваше да ѝ говори на ви, въпреки че езикът сигурно го сърбеше да се обърне към нея на ти.

Тя последва предпазливо заместника си по хлъзгавите стълби, слизаци от терасата, после по гръсчения път по протежение на поляната.

– Няколко пъти годишно – уточни Бонело – тук се организират средновековни представления като възпоменание за легендата на Четиримата синове Емон. Мрачна история за рицари, прокудени от Карл Велики, местната „игра на тронове“! Внимавайте къде стъпвате, Кател, вървете плътно вдясно.

На петдесет метра пред себе си капитанът забеляза огромна яма.

– *Вълнената дупка* – обясни отново Бонело, – пропаст, дълбока колкото височината на триетажна сграда. Другото място в този край за арденските кандигат-самоубийци.

Повървяха още стотина метра, прекосиха горския паркинг и лейтенантът я заведе до един крайпътен гъб. Като се доближиха още, капитанът различи бяло пежо 307, паркирано под ниските клони.

– Изглежда, нашият Рено се е качил в Пежото – осмели се да подхвърли Бонело.

Кател не реагира, Жереми може би не бе го казал нарочно. Тя огледа паркинга, който беше празен, ако се изключат двете им сини рено меган.

– Защо не е паркирал тук, вместо да вкарва колата си под гървото?

– Имам нещичко наум – каза Жереми със заговорнически вид, който не предвещаваше нищо добро.

Кател не вярваше в инстинкта, нюха и всички тези измишльотини, които те карат да мислиш, че човек става ченге поради някакво мистично призвание, но по самодоволната усмивка на заместника си отгатна, че следствието излиза от нормалното си русло. Надяваше се, че има работа с някакъв отчаян нещастник, някой наскоро уволнен от кожарските фабрики, леярните или гъскорезниците в департамент Арден – в този край не липсваха злощастни съдби, – или с работник, заклещен тук, докато жена му се е вдигнала с децата във Вандея. Добро момче, което, без да иска нищо от никого, е решило да не занимава другите със своето нещастие освен четирите ченгета, на които това им е работата. Един безименен човек. *Рено Дювал*, не можеше ли да измисли по-банално фамилно име?

„Само гето един безименен човек, който иска да приключи с живота, няма да тръгне да скатава трошката си под най-кичестите клони на един летен гъб.“

Жереми беше отворил вратата на пежото от страната на пътника. Сложи ръкавици и отново се обърна към капитана.

– В колата няма нищо. Нито троха, нито билет от паркинг, няма дори жетон от количка за пазаруване в супермар-

кет. Този мъж или е някакъв маниак, или е направил голямо чистене на купето, преди да се хвърли.

– А в жабката?

– Само документи...

– Какви документи?

Кател се помоли Жереми да ѝ подаде връзка набързо ксерокопирани договори. Рено Дювал имаше профила на гребен счетоводител, когото накрая ликвидират. Тя нямаше никакво желание да се нагърбва с някоя гнусна финансова афера, в която са замесени местни първенци.

Лейтенантът затвори предпазливо вратата. Дъждът продължаваше да се лее върху полицейската му шанка и каросерията. Приблужи се до капитана с найлонов джоб в ръка.

– Шофьорска книжка! – каза Жереми.

Кател въздъхна облекчено.

– Има му името – продължи лейтенантът, – *Рено Дювал*, на първата.

„Как така на първата?“

– Намерих още две в същия джоб.

„Други две? На жена му? На дъщеря му? На любовницата му? На...“

Кател спря да мисли. Спря дори да диша. Това, което видя зад оцедгащите се капки на плика, беше по-лошо от всичко, което можеше да си представи.

Трите книжки бяха на името на трима различни шофьори.

Рено Дювал

Пиер Русо

Ханс Бернар

Трима мъже, чиито снимки върху документите бяха напълно идентични! Не братя, които си приличат, или далечни братовчеди... не, тризнаци!

---

* На френски „шофьорска книжка“ и „шофьорски книжки“ се пишат и произнасят еднакво, откъдето идва първоначалното объркване. – Б.пр.

Капитанът избърса джоба, за да разгледа по-обстойно документите.

Рено Дювал беше роден на 29 януари 1977 г. в Шарлевил-Мезиер.

Пиер Русо беше роден на 29 януари 1977 г. в Париж, в 18-и район.

Ханс Бернар беше роден на 29 януари 1977 г. в Манд, департамент Лозер.

Кател отново се съсредоточи върху трите снимки от документите. Между тях можеха да открият едва голови-ми разлики: подаваща се яка на ризата върху снимката на Рено Дювал, пуловер с кръгло деколте върху тази на Пиер Русо, Ханс Бернар беше с малко по-къса коса, погледът малко по-високо при Рено, брадичката малко свалена при Пиер, няколко косъма повече в брадата на Ханс... Снимките не бяха еднакви, но нямаше никакво съмнение, че беше същият човек. Дълго лице, квадратна челюст, иронично изражение и най-вече – две светлосиви очи, втрепенени в обектива със смущаваща сила.

„Тризнаци?“

Трябваше да признае очевидната истина – освен ако не са се противили да излязат от корема на майка си, тризнаците не се раждат в родилните отделения на три различни града... И най-вече, носят едно и също фамилно име и всеки има кола! Впрочем тризнаци почти не се срещат освен в най-лошите криминални романи. Очевидното заключение: този човек, Рено, Пиер или Ханс, се разхождаше с фалшиви документи!

– Попаднахме на аргенския Джеймс Бонг – подхвърли иронично капитанът.

– Не е толкова сигурно, Кател, ако мога да възразя.

– Какво не е толкова сигурно?

– Уил и Мехди намериха личната карта на Дювал у трупна. Според нея той живее в Бур-Фигел, едно затънтено мяс-

то в планината, на трийсет километра оттук, близо до границата с Белгия. В портфейла му има дори снимка, сигурно е на жена му, така де, на вдовицата му...

Кател Марел се замисли. Жереми беше прав, този Рено Дювал нямаше вид на призрак и нямаше да бъде трудно да го проверят. Но в такъв случай, защо се разхожда с фалшиви документи? Защо Париж? И защо Манг?

– Според мен – продължи лейтенантът – най-напред трябва да се разходим до Бур-Фигел, за да се срещнем с госпожа Дювал.

– Аз отивам, Жереми. Сама.

За първи път от началото на деня засмяното лице на лейтенант Бонело помръкна.

– Бъди спокоен – уточни Кател, – няма друг, който да може да води следствие като теб. Но когато трябва да се съобрази лоша новина, мен повече ме бива.

КАТЕЛ И НАНЕС

Бур-Фигел, департамент Арден

Кател караше внимателно по тесния второкласен път, който пресичаше арденската гора. Елите се скупчваха край пътя като непредпазливи зрители на колоезгодно състезание. Капитанът трябваше да се придържа максимално в средата на платното, за да не драскат натежалите мокри клони каросерията на колата. Дъждът продължаваше със същата сила. Чистачките стържеха по предното стъкло, грачейки като пресипнали чайки, така поне бе в мислите на Кател... Тук най-близкото море се намираше на почти триста километра, някъде между Дюнкерк и Остенде. Не беше място, което Сандра би избрала, за да смени работата си. Тази никаквица беше отнесла слънцето със себе си, както и последните ѝ илюзии по отношение на мъжете и жените. Откъм любовни провали равенството е пълно!

Кател натисна спирачките на реното. Някакъв пътен знак ѝ беше указал, че влиза с 53 км/час в населено място.

„Бур-Фигел...“

Не може да бъде...“

Как се живее тук с жена и се води тройствен живот? На Рено Дювал не му е липсвало чувство за ирония!

Капитанът се беше осведомила от интернет, преди да тръгне на път. Бур-Фигел, 851 жители, последното село в департамент Арден преди границата с Белгия, известно със замърсената си почва, клоняща към ниска средна продължителност на живота, с континентален климат, леденостуден през зимата и зноен през лятото.

Джипиесът ѝ спаси няколко обиколки напред-назад из селото. Детски кръстци, по-пронизителни от чегъртането на чистачките ѝ или граченето на чайките в Остенде, проглушиха ушите ѝ, когато мина покрай някакъв училищен двор. Заобиколи църква, която беше толкова сива, колкото покрития с битум паркинз около нея, гаде път на две старчета пред кафене „Спорт“, забеляза с учудване няколко оцветени къщи в червено и розово сред околната монотонност, преди да си гаде сметка, че е излязла от селото. Джипиесът я успокои. „Направо, след триста метра сте на желаното място.“

Къщата с градина се издигаше край второкласния път, единствена и уединена, без съседи наблизо, толкова лесно откриваема, колкото крайпътен ресторант на главен път. Кател огледа тухлените стени, живия плет от птиче грозде, калния протоар, върху който спря синия си меган. Рено Дювал живееше в обикновена еднофамилна къща край път, по който от време на време някой минаваше и никой не спираше.

„Кой си ти, Рено – помисли Кател. – Какво криеш? Ако не беше се хвърлил отвисоко, кой би дошъл да те търси тук?“

Жандармеристката забеляза светлина на първия етаж, малък жълт квадрат между тъмносивото и тухлено червеното.

Първата подробност беше и първа изненада.

Градината.

Надяваше се да види малка квадратна морава, а беше попаднала на атракционен парк.

Или поне нещо, което приличаше на това, с размерите на терен от хиляда квадратни метра. Подобие на мини

Дисниленд, на домашно измайсторен Фентъзиленд... Кател преброи четири пързалки, почти двойно повече люлки, три пясъчника, покрити с листове гофрирана ламарина, въртележка, стени за катерене и фиксирани въжета за изкачване с ръце, на които можеше да играе цял клас. Дали там наистина не живееха тризнаци, всеки с дузина хлапета?

– Какво обичате?

Осветеният прозорец на първия етаж се беше отворил. Отвътре се показва кръгло, тухлено червено лице с приветлива усмивка. Госпожа Дювал, без съмнение.

– Капитан Кател Марел от жандармерията в Шарлевил-Мезиер. Мога ли да вляза?

Капитанът пристъпи, заизтрива, сякаш щеше да го прави цяла вечност, черните си боти в изтривалката на входа.

– Моля ви – подкани я госпожа Дювал. – Не стойте навън в това време.

Тя оглеждаше жандармеристката със смесица от безпокойство и гостоприемство. Гостоприемство, задължаващо да прикриваш изненадата си, да предложиш кафе на смъртта, когато е почукала на вратата ти. Въщност точно такава греха носеше Кател под униформата си, грехата на черната птица или на бялата гама, във всеки случай на пратеничката на подземното царство, която идва да съобщи за най-лошото. Докато госпожа Дювал затваряше вратата зад нея, капитанът успя да огледа интересните снимки, закачени на стената в антрето.

„Дечурлига.“

Хлапета на всякаква възраст, от една до осемнайсет години, пъстроцветни, заснети групово или в едър план, десетки, всеки път различни, в индийска нишка на пързалките, разчорлени на въртележката и най-често седнали по три-четири на коленете на госпожа Дювал.

– Колко ги имате? – учуди се полицайката, преди да попита каквото и да било.

– Седемдесет и девет! Ще чествам осемдесетото идната седмица.

Кател прогължаваше да върти смаяно очи.

– Аз съм приемна майка – уточни най-сетне госпожа Дювал. – Приемно семейство, етап между социалния дом и осиновителите или връщането в биологичното семейство, ако предпочитате. Занимавам се с деца, настанени по спешност. Някои остават три гена, други – три години. Повечето – едва няколко месеца... Службата за социално подпомагане на детето ли ви изпраща?

Кател измънка.

– Не... не...

– А?

Кател вече беше разбрала защо домакинята не бе изненадана. Сигурно беше свикнала с посещенията на жангармерията у дома си. Родителите на децата, настанени в приемни семейства, нерядко имаха дебели съдебни досиета, полицията сигурно често идваше да я разпитва, нея или любимците ѝ. Навсякъде по стените, около снимките, бяха забодени с габърчета детски рисунки: сърца, цветни букви, златни пайети, няколко *мерси*, *Агнес* и много *обичам те*, *Нанес**.

Кател не можеше да откъсне очи от тези щастливи снимки и радостни грасканици. Агнес Дювал беше от онези хора, чиято човечност веднага се усеща, цялата толерантност на света в една усмивка, непоколебимата вяра в бъдещето. В края на краищата може би Кател трябваше да остави Жереми Бонело да дойде и да свърши мръсната работа.

– Госпожо Дювал...

– Тук всички ме наричат Нанес. Дори съдиите по дела за малолетни! Но не ви насилвам.

Погледът ѝ още искреше. Кател познаваше този поглед, беше го срещала много пъти, не за дълго, в огледалото си. Погледът на влюбена жена.

– Госпожо, трябва да ви съобщя лоша новина, много лоша новина.

---

* Умалителна форма на Агнес. – Б.пр.

Нанес плачеше. От повече от десет минути, без да спира. Седнала на канапето в хола, беше успяла само, между две хлипания, да повтори все същите въпроси.

– Сигурна ли сте, че е той? Наистина ли сте сигурна?

– Да, Нанес. Да.

Впрочем Нанес беше потвърдила, виждайки личната карта, намерена в колата, и после, докато разглеждаше снимките на трупа, които Мехди беше направил. Нанес беше разпознала лицето на мъжа си, грехите му, портфейла, връзката ключове, колата, шофьорската книжка... Кател щеше да почака, преди да ѝ каже за другите две.

– Какво е станало?

Беше новата мантра, повтаряна непрекъснато от Нанес. Какво е правел Рено на панорамната тераса над Мьоз?

– Злополука ли е? Не може да е друго!

– Още не се знае, госпожо Дювал, проучваме всички следи.

Между риданията Кател беше успяла да постави няколко въпроса, да получи няколко отговора. Нанес живеела с Рено Дювал от двайсет и осем години. Двайсет и три години в Шарлевил-Мезиер, после тук, в Бур-Фигел, от пет години. Рено бил внимателен мъж, спокоен, не обичал разправииите. Може би малко вманиачен в някои отношения и домошар. Това му били слабостите. Понякога било сложно с децата, които приемала, заради фикс идеята му всичко да бъде на мястото си. Но бил толкова мил, толкова търпелив...

Нанес беше искрена, Кател можеше да се закълне. Не беше възможно да разиграва театър, да знае за трите шофьорски книжки. Погледът на капитана блуждаеше в хола. Права беше Нанес, всичко в него беше на мястото си, телевизорът и програмата на телевизията, вазите и сухите цветя, възглавничките на канапето, дребните украшения върху покривчиците... с едно изключение.

Странните кукли, които сякаш ги наблюдаваха!

Двайсетина създания украсяваха стаята, кукли на конци с държачи за ръце. Пинокио пазеше равновесие върху ета-

жерка на библиотеката, Гиньол* от боядисано дърво седеше на видно място върху табуретка, две мароти**, на Пиеро и Коломбина, деляха стъклен съд; балерина, балетист и войник, вървещи с дървена сабя, висяха от тавана...

Капитанът се опита да не обръща внимание на тази странна компания.

– Госпожо Дювал, случваше ли се мъжът ви да отсъства?

Нанес подсмръкна. За първи път някакъв воал се спусна над погледа ѝ и го направи по-мътен. Дали това не беше сенчестата част в отношенията между Нанес и мъжа ѝ? Всички двойки на този свят имат такава, даже най-влюбените.

– Да, разбира се, заради работата му...

– Каква беше работата му?

Преди новия изблик на ридания Нанес обясни, че мъжът ѝ е инженер, работи за „Валор-Флорен“, най-голямото предприятие за рязане на метални крепежни елементи в белгийската част на Аргентините.

– Рязане на...

– Изделия за фината механика, ако предпочитате. Частти за часовникарската промишленост, за сложни системи от зъбни колела, за роботиката. Рено се занимаваше с контрола на качеството у клиентите, секторът му покриваше цяла Белгия, Франция, Швейцария. На месец отсъстваше средно за седмица, рядко за повече.

„Една седмица месечно – помисли Кател. – Достатъчно, за да си създаде някъде друг живот, дори два.“

Жандармеристката плъзна ръка в найлоновия джоб, напипа трите шофьорски книжки, поколеба се, после даде на Нанес една последна глътка въздух.

– Тези кукли – каза тя, вдигайки очи – на мъжа ви ли са?

Социалната работничка се хвана за въпроса. Говорейки за семейството си, за мъжа си, сякаш го държеше жив още малко.

---

* По името на персонаж от марионетен театър. – Б.пр.

** Марота, кукла с дървена пръчка, с която се движи главата. – Б.пр.

– Не. Бяха на Милана, свекърва ми. Тя почина преди пет години. След дълго и мъчително боледуване, както се казва. Тя също живееше в Шарлевил. Била известна кукловодка, както изглежда, въпреки че съм я виждала да играе само веднъж. Когато срещнах Рено, тя вече бе прекратила с представленията, но продължаваше да се грижи за куклите си или да прави нови във вагона, който ѝ служеше за ателие. Рено е единствен син, отгледала го е сама, така че можете да си представите какви бяха отношенията им. Той беше, така да го кажем, много привързан към майка си. Не пожела да се преместим от Шарлевил, докато тя беше там. А после поиска да запази най-хубавите произведения на майка си близо до себе си. Но наистина са прекрасни, нали?

Тя погледна с безкрайна тъга куклите, после добави:

– А освен това моите любимци, така наричам приемните си деца, ги обожават, въпреки че малко се страхуват от тях... Особено от него, с тази сабя и мрачния му вид.

Кател потвърди с поклащане на глава. Въоръженият паячо, който висеше над главата ѝ, беше наистина страховит. Тя потърси с очи един последен повод за отвлечане от темата, позабави се, но телевизионната програма и сухите цветя не ѝ помогнаха с никаква идея. После се впусна с главата напред.

„Давай, Кател, за лошите новини теб най-те бива.“

– Госпожо Дювал, имате ли причина да мислите, че мъжът ви би могъл да има... (пое си дълбоко въздух)... двойствен живот?

„За тройствения ще видим по-късно.“

Две мокри очи, много зачервени, се показаха иззад бродиграната носна кърпичка.

– Не, никаква. Защо?

– Но... (капитанът отново затаи гъх). Според вас... Има ли някаква вероятност за това?

– Какво искате да кажете с „двойствен живот“? Че мъжът ми е имал любовница?

– Не. Не непременно. Би могъл просто да има... друга са-
моличност.

– Друга самоличност?

Сълзите засъхваха в ъгълчетата на очите на Нанес. Кател трябваше да прояви настоятелност, нямаше друг избор.

– Мъжът ви е отсъствал често. Една седмица от месеца. Нанес повиши глас.

– Беше контролър по качеството, казах ви. Връщаше се тук и прекарваше в дома си три седмици от четири. Любящ баща, мъж, чието присъствие се усеща в много по-голяма степен от повечето, които се прибират всяка вечер, повярвайте ми.

– Имате ли деца?

– Да. Вече са големи. Работят в чужбина. Напуснаха гома, когато баба им умря. Беше труден период за всички. Изпращат есемеси. Често се виждаме на видеоразговори. Няма да се оплаквам, такъв е животът днес. Преди, когато малките напуснеха гнездото, оставаха само пощата и телефонът.

Капитанът мярна две картички за рожден ден, поставени върху бюфета. *На най-страхотната мама. 47 години.*

– Разбирам. Идват само за празниците... Или за погребенията.

Кател веднага съжали за горчивата си ирония. Защо трябваше да прибавя още? Логката на Нанес и без това беше много натоварена. Съобщението за смъртта на мъжа ѝ, разкриването на двойствения или тройствения му живот. Тя знаеше, че за Агнес Дювал най-лошото едва започваше: да съобщи на близките, призоваване в моргата за идентифицирането, аутопсия, разпити в жандармерията, обиски, дълго чакане на разрешението за погребение...

Погледът на Нанес се рееше през прозореца, гъждът падаше като водонаг върху пързалките, плуцеше върху въртележката. Невидим призрак се люшкеше на мокрите люлки.

– За да се върнем на мъжа ви – не ви ли притесняваха тези непрекъснати пътувания?

Нанес се сепна.

– Не. Бях свикнала с това. Обичах го така, три седмици в месеца. Получавах се малко повече любов за поделяне всеки ден. А и ми оставаше време да се организирам със сюррията деца, които приемах. И позволявах на Рено да се разтовари.

Тя внезапно прикова поглед в жангармеристката.

– Знаете ли, капитане, не познавам много мъже, които биха приели това, което работя. Да виждаш непрекъснато как в къщата ти сноват хлапета, хлапета, които не са твои, Рено беше приел това и дори ми помагаше, без да ме упреква за нищо.

– Освен за безпорядъка...

От устните на Нанес политна тъжна усмивка.

– Това беше част от работата. Участието във възпитанието на децата, стремежът да ги научиш на ценности, често непознати за тях: уважение към другите, желание да работиш, без да пестиш усилията си, толерантност в семейството.

„Гадост – помисли Кател, – тази вдовица ми изнася страшна лекция за любовта!“ Капитанът чу писъка на някаква сирена в мозъка си, пристъп на сантименталност, от която трябваше да се предпази възможно най-бързо, нахлувайки бронята от цинизъм, зад която се криеше често. Тя остави един кичур да закрие лявото ѝ око.

– Свалям ви шапка – каза тя. – Но какво е да се занимаваш с чуждите деца, а да не успяваш да задържиш своите.

Контраатаката рикошира от Нанес, без да я засегне особено. Сигурно беше нахлузила бронята си на човечност. Тя обърна поглед към бюфета и съда с влюбените Пиеро и Колмбина.

– Открили ли сте нещо, капитане? Срещал ли се е с някого Рено? С друга жена?

Сега беше моментът. Ще ѝ даде кратко облекчение, а после ще разтвори под краката ѝ зеца пропаст.

– Успокойте се, не сме намерили никаква следа от друга жена. Но... Познавате ли Ханс Бернар? Или Пиер Русо?

Нанес въздъхна с облекчение.

– Не, никога не съм чувала за тях.

Кател се беше съсредоточила, след като беше произнесла двете имена, но Нанес не беше мигнала нито веднъж. Жангармеристката можеше да се закълне, че Агнес Дювал ги чуваше за първи път. Тя извади бавно от джоба си плика и остави трите шофьорски книжки върху холната маса.

– Намерихме това в жабката на колата му.

Нанес се наведе, най-напред, без да разбира, после истината избухна като граната: едно и също лице, това на мъжа ѝ, и три самоличности, три адреса, една рождена дата...

Истината ли? Каква истина? Нанес се опитваше да разбере. Някаква шега ли беше? Някакъв облог? Някаква глупост?

– Госпожо Дювал, опишете ми мъжа си, искам да кажа, физически.

Проливният гъжд чукаше по стъклата. Фентъзиленд се даваше в градината. Нанес отправи признателен поглед към жангармеристката, сякаш въпросът ѝ беше шамандура, която не ѝ дава да потъне.

– Рено не беше чак красавец, но имаше някакъв негов си чар. Очите му бяха много особено сиви, това не се забелязва ясно на снимките. Сиво като на молив за хартия. Много светло. Графит между 4Н и 3Н, за да бъде точна, често се шегувахме с това. Светлокестенява или тъмноруса коса, все едно. И походката му беше нетипична – ходеше или много прегърбен, или много скован, сякаш имаше само няколко положения на гръбначния си стълб. Същото нещо за ръцете и краката му, вдървени като клечки.

– Или като на марионетка...

Нанес не реагира и уточни.

– Рено страдаше от проблем с калциране на ставите. Ранна хондрокалциноза, за да го кажа с медицинския термин. Не се лекува, но с нея може да се живее без проблем. Права сте, капитане, движенията на Рено бяха като на непохватна и крехка кукла на конци. Ако искате да знаете всичко, тази особеност го правеше още по-неотразим в очите ми.

„Само гето, мила моя, никога не си забелязвала невидимите конци. Давай – насърчи се Кател, – най-трудният етап мина.“

Капитанът обясни как щеше да продължи процедурата с професионална лаконичност, черпейки от своя опит. Вече нищо не можеше да я изненада: щели да гойдат други нейни колеги, още в ранния следобед, да вземат различни проби; почвало се с ДНК тестове, за да се определи със сигурност самоличността на човека, чийто труп бе намерен на терасата. Нанес също щяла да бъде призвана. Също така Кател щяла да поиска от PIFI* да се занимае с трите шофьорски книжки и щяла да презгледва щателно FRP**, за да търси следа от Ханс Бернар и от Пиер Русо. Това щяло да отнеме време, опашката пред Службата за изчезнали лица била по-дълга от опашката пред Спешната помощ на болницата в Шарлевил-Мезиер.

– Повече от двеста души изчезват всеки ден във Франция, госпожо Дювал. В FRP има повече от седемстотин хиляди имена и...

Нанес вече не я слушаше, беше се изправила и тя скована и изкривена като жертва на внезапна хондрокалциноза.

– Ще трябва да ви оставя, капитане. Трябва да отида за децата.

11 часът и 50 минути.

Кател разбра, че тя говореше за хлапета, които гледаше, и за края на учебния ден. Не настоя, дори отблъсна едно бегло впечатление: *жената я лъжеше!* При все това нищо конкретно не позволяваше човек да го твърди, а Кател се беше научила да не се доверява на интуицията. Мехди и Уил щяха да бъдат тук най-много след час. Един час, нужен на Агнес Дювал да осмисли всичко досега, да го анализира. Социалната работничка стисна ръката ѝ на прага по-продължи-

---

* Plateau d'investigation sur la fraude à l'identité – група за разследвания на измами, свързани с документите за самоличност. – Б.пр.

** Fichier des personnes recherchées – картотека на издирваните лица. – Б.пр.

мелно, без да обръща внимание на гъжда, който ги шибаше. Точно толкова я беше грижа и за края на учебните занятия.

– Това е нещастен случай, капитане – повтори Нанес. – Не може да е друго!

Мишел Бюси
Три живота седмично

Превод *Асен Чаушев*
Редактор *Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Нина Джумалийска*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

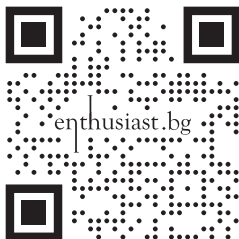
Френска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 27
ISBN 978-619-164-578-7

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ № 31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

ЕДИН ТРУП. ДВАМА ИЗЧЕЗНАЛИ. ТРИ ВЛЮБЕНИ ЖЕНИ.

В долината на Мьоз, в сърцето на Ардените, е открито мъртво тяло. Злополука, самоубийство или убийство?

В колата на жертвата полицията се натъква на три шофьорски книжки с идентични снимки. Трина мъже, родени в един и същи ден, в три различни града.

Разкриването на самоличността на жертвата изправя капитан Кател Марел пред истинска загадка. Водил ли е Рено Дювал... три живота? И кои са Ханс Бернар и Пиер Русо?

Три жени чакат завръщането му. Всяка твърди, че е единствената му любов. Заедно те ще се опитат да разгадаят енигмата на един невъзможен тройствен живот... И няма да се откажат от търсенето на истината, дори да са в опасност. Дори двама мъже с обгорени лица да ги преследват, готови на всичко, за да си отмъстят.

И както във всеки театър на илюзиите, и тук дебнат сенки. Каква тъмна тайна крие миналото? Кой знае истината? Кой манипулира? Кой дърпа конците?

Любов, семейни връзки, престъпление и отмъщение, покаяние и прошка – многообразието на живота. Мишел Бюси управлява изключително умело нишките в този невероятен съспенс с изумителен сюжет.

„Една история, която ви оставя без дъх.“

ELLE

„Зашеметяващо!“

Le Figaro

Цена: 22 лв./11.25 €

www.enthusiast.bg